

paa samme Egn, som har normal Arbejdsevne og Arbejdsmulighed. Det er den hidtil gældende Lovs Bestemmelse og den hidtil gældende Praksis. Efter den nye Ændring skal der ogsaa tages Hensyn til Alder, det vil sige Invalidereansøgerens Invaliditet skal bedømmes ikke efter hans normale Kollers Arbejdsevne og Arbejdsmulighed, men efter hans jævnaldrendes Arbejdsevne og Arbejdsmulighed. Det gør en uhyre Forskel. Det er klart, at hvis Spørgsmaalet, om en 60-aarig Mands eller Kvindes Arbejdsevne er nedsat under $\frac{1}{3}$, skal bedømmes efter den midaldrende, sunde, jævnt dygtige Mands eller Kvindes Arbejdsevne i vedkommende Stilling og paa vedkommende Egne, skal Invaliditeten ikke være saa stor, for at han kan komme ned under $\frac{1}{3}$. Men hvis han skal bedømmes efter den 60-aariges Arbejdsevne, kan enhver tænkende, enten han er Medlem af en lille eller stor Forsamling, forstaa, hvad det betyder. Og det er maaske ikke tilfældigt, at den højtærede Sundhedsminister med denne noget mystiske, mærkelige Udtalelse ved første Behandling søgte ikke at faa en offentlig Debat derom, en offentlig Debat, saa det kunde blive rigtig klart for Offentligheden, hvad en saadan, tilsyneladende lille, Ændring vil betyde. De Konservatives Ordfører havde lige antydnet det; den højtærede Minister sagde: vi kan snakke om det i Udvalget, men det egner sig ikke til Debat i en større Forsamling. Nu har vi Debatten i en større Forsamling, dette Ting, det danske Folk. Og jeg kan forsikre den højtærede Sundhedsminister og de Konservatives Ordfører, der har rejst Spørgsmaalet, og det Flertal i Udvalget, som haaber paa at faa det vedtaget her, at det skal blive debatteret i store Forsamlinger, og de store Forsamlinger skal nok være i Stand til at forstaa, hvad det betyder.

Til Vejledning har vi nu blandt andet faaet Invalidereansøgerens betydningsfulde og vigtige Skrivelse. Det var paa et meget sent Tidspunkt under Udvalgsarbejdet, dette Ændringsforslag kom frem. Derfor er ogsaa den Svarskrivelse, vi har faaet fra Invalidereansøgeren, dateret saa sent som den 24. Maj. Invalidereansøgeren gør meget klart gældende, at man hidtil ved Vurderingen af Invaliditet kun har haft to Størrelser at regne med, nemlig Invalidereansøge-

rens egen Arbejdsevne og Arbejdsmulighed og Arbejdsevnen og Arbejdsmuligheden hos legemlig aandelig sunde Personer med lignende Uddannelse og i samme Egn. Sammenligningsgrundlaget har været de midaldrende, raske og jævnt dygtige Personer. Saa skriver Invalidereansøgeren, at hvis man nu gaar over til den Ændring, der er foreslaaet af et Udvalgsflertal, de Konservative og Venstre, vil det betyde en væsentlig Ændring i den hidtil praktiserede Ordning — en væsentlig Ændring! Og det vil — det gjorde jeg kort den ærede Ordfører opmærksom paa — være i Strid ogsaa med tysk baade Praksis og Teori. Den tyske Praksis og den tyske Teori var Grundlaget for den danske Invalidereansøgers lov af 1921. Invalidereansøgeren nævner da ogsaa tyske retslærde, Hugo Hanow og Dr. Richard Lehmann, som udtrykkelig udtaler, at Alderen er Invaliditetsaarsag, ikke Alderen i sig selv, men den hele legemlige og aandelige Svækkelse, som følger af Alderen. Der er altsaa saa langt fra foretaget noget urigtigt af Invalidereansøgeren i Aarene fra 1921 til nu, at det, der er sket, det, der er gennemført, er i fuld Overensstemmelse med Lovens Ord og dens Forudsætninger og med Praksis og Teori i de Lande, hvorfra vi har hentet Forbilledet for vor Lovgivning.

Jeg har til min Overraskelse læst, at den højtærede Sundhedsminister ved en — noget anteciperet — Grundlovsfest i Svendborg forleden har udtalt sig meget kritisk overfor Præsidenten for Invalidereansøgeren, hvis da ellers Regeringsorganet „Fyns Tidende“s Referat er rigtigt. Efter „Fyns Tidende“s Referat udtalte den højtærede Sundhedsminister forleden i Svendborg, at Invalidereansøgers Præsident, Steincke, i de Aar, han sad der fra Invalidereansøgers Lovs Gennemførelse, havde delt Invalidereansøgers ud med rund Haand baade til dem, der fortjente den, og til dem, der ikke fortjente den. Jeg finder en saadan Kritik fra en Minister af den tidligere og nuværende Invalidereansøgers Præsident ganske utilbørlig, og jeg stempler den som fuldkommen ubegrundet. Jeg tvivler om, at den højtærede Sundhedsminister vil driste sig til at gentage den fra denne Talerstol, og hvis han har den Dristighed, maa han i alt Fald belægge den med gode Beviser. Paa dette